

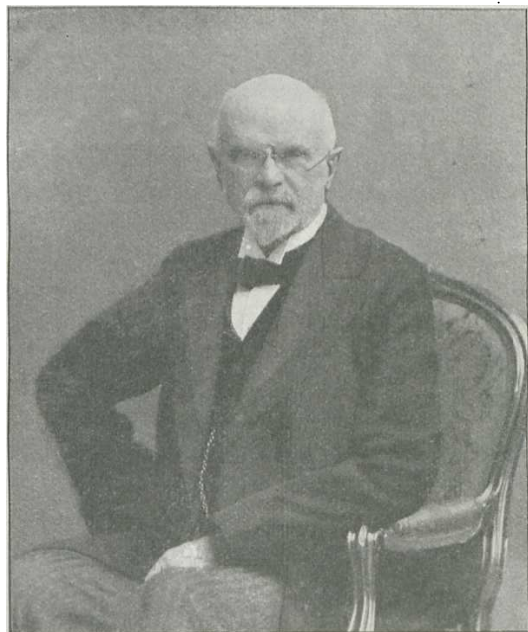

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

3die Serie. Nr. 15.

August 1918.

Professor, Dr. jur. JULIUS LASSEN. Regensprovst 1896—1918

Professor Julius Lassen som Regensprovst.

Udflytningen Oktober 1918 vil blive en Milepæl i Regensens Historie, idet Professor Julius Lassen og Frue, der siden 1896 paa saa udmærket Maade har bestridt de vanskelige Stillinger som Regensens Provst og Provstinde, hører til Udflytterne.

Til at styre Danmarks største Studenterkollegium kræves først og fremmest en udpræget Personlighed, men dernæst ogsaa Kærlighed til Ungdom, Kendskab og Kærlighed til »den røde Gaard« og dens særlige Traditioner, pædagogisk Evne og en udpræget Taktfølelse.

Alle, der kender Regensprovsten, hvad enten det er fra hans Virksomhed som Professor ved Universitetet, hans øvrige offentlige Færd eller alene fra hans Virksomhed som Regensprovst, vil huske ham som en sjælden retliniet Personlighed, som aldrig gik Svinkeærinder, men altid — helst i nænsomme Udtryk — skar igennem til Sagens Kærne. Der gaar mange Historier om Professor Lassens Elskværdighed og Forekommenhed og Folks Forsøg paa at misbruge denne. De er næppe alle rigtige, og han ved næppe selv, hvad der ligger til Grund for dem, naar han hører dem; men de, der vilde misbruge hans Elskværdighed, fik at vide, at han ikke „lod sig bruge«.

Vi Regensianere kendte Julius Lassen; vi fik gennem vort Regensliv den største Respekt for ham som en af den juridiske Videnskabs fineste og lidenskabeligste Dyrkere, som en Embedsmand, der i særlig Grad forstod samtidig at komme den enkelte i Møde med Hjertelighed og Forstaaelse og dog holde sig klar af alle personlige Hensyn og Regensens undertiden voldsomme politiske Kampe, og sidst og ikke mindst som en fin og aandrig Ven, som i større festligt Lag ragede op over alle ved sine fyldige, formfuldendte og i god Forstand tendentiøse Festtaler, og som i snæver Kreds lyste op med sine fortræffeligt fortalte Anekdoter og sine mange interessante eller pudsige Selvomlevelser. Aldrig krævede han Respekt for sin Person. Aldrig pukkede han paa sin Ret og Rang. Ingen tog fejl af sin og hans Stilling. Regensianere bøjer sig ikke for Adel, Titel og Rang, men de bøjer sig gerne for Julius Lassens Aandsadel og stærke Personlighed.

Og hvad har Provsten ikke udrettet for Regensen og Regensianerne. Han forstod Regensen og Regenslivets Væsen. Han respekterede selv Regensens Traditioner, idet han forstod deres pædagogiske Betydning. Han forstod, at den ydre Ramme, hvorunder Regensianerne lever, staar i snæver Pagt med og har præget Regenslivet. Derfor kunde han protestere lidenskabeligt mod ethvert Projekt, der gik ud paa at bygge en Studenterkaserne i Fælledparken eller et lignende Sted. Hvad betød Sportsplads, mere Lys og Luft, elektrisk Lys m. m. for ham, der forstod, hvilken Poesiens Kraft der udstraaler fra »Regensens Mure skumle«, fra gamle Kakkellovne med buldrende og knitrende Bøgebrænde, fra den tykke Genbo hinsides Købmagergade og fra den gamle men evig unge Fru Lind, der tilbedes som en Guddom af Regensens Sønner.

Hvor maa vi ikke alle takke Julius Lassen, fordi han overfor Nutidens nøgterne, prosaiske og hygiejniske Politik turde rykke i Marken med Argumenter af denne Art. Han kæmpede for den gamle Gaard, han fandt allierede og Argumenter, der førte til Sejr. Regensen blev liggende, hvor den laa. Den bevarede sit Særpræg trods de store Forandringer. Nogle paastaar, den blev forskønnet ved Ombygningen; de, der ikke synes det, glæder sig over, at saa mange materielle Fordele kunde indvindes, uden at der er sket nævneværdig Skade.

Og Nutidens Regensianere ved, hvad de skylder Julius Lassen. Overfor stigende Priser var han stadig paa sin Post; Dyrtidstillæg, Forhøjelse af Kommunitet, Tilskud til Sangforening, Fægteklub, Lindegilder o. s. v. er talende Vidnesbyrd derom.

Hvor fik Provsten Evne til at udrette alt det, han har overkommet? Store Evner og et godt Gemyt gør det ikke alene. En afklaret Livsanskuelse kan være en mægtig Kilde at øse af, men man tager næppe fejl, naar man paastaar, at Provstinden har en ikke ringe Del af Æren for, at Julius Lassens Provstetid er forløbet saa smukt og saa harmonisk.

Hendes fine Takt, hendes Interesse for Regenslivet og hendes overbærende Smil over mangt og meget, som maaske kunde have gjort andre fortrydelige, hendes fornemme og venlige Færd imellem os vil vi saa lidt glemme, som vi vil glemme vor gamle Provst. Hun prægede Provsteboligen, hvor hun gennem Aarene gæstfrit har modtaget mange Regensianere, dels ved de »officielle Selskaber« for Regensens utallige Embedsmænd, dels for den snævrere Kreds, som Provsten særlig tog sig af. Hun modtog vore »Sværmerier«, naar der var Bal paa Gaarden, og hun glædede sig, naar hun syntes, at der kom noget lykkeligt ud deraf.

Regensianerne ved, hvad de skylder hende, og vil sige hende Tak derfor. Vi gamle Regensianere, ikke mindst Regensianersamfundets Bestyrelse staar i en særlig Gæld til Provsten og Provstinden, fordi vi altid blev modtaget med aabne Arme i den gamle Gaard, hvad enten vi kom i Flok eller Følge, eller vi kom listende ensomme, lokket derind af Sang og Musik eller blot af Lyst til at sidde under Linden og mindes gamle Dage.

Da vi drog bort fra Gaarden, var det med Sorg, og de forstod vor Sorg. Vi havde dog den Trøst, at naar vi kom tilbage, var der to, som huskede os og vilde tage venligt imod os.

Nu drager Provsten og Provstinden bort fra det Hjem, hvor Provsten har udført sin Manddoms fremragende og højtvalderede Gerning, og hvor Provstinden har haft en betydningsfuld Mission.

Om faa Aar vil ingen af Gaardens Regensianere kende disse to, som dog ogsaa de staar i Gæld til. Om nogle flere Aar vil de fleste juridiske Studenter vel kun se Julius Lassens Navn i de juridiske Lærebøgers Noter. Saadan er Livets Gang. Men Provsten og Provstinden skal vide, at saa længe der lever gamle Regensianere af deres Aargange, vil deres Navne blive nævnt med Ærbødighed og Kærlighed, hver Gang vi mindes den gamle Gaard, og naar vi engang er borte, skal deres Navne dog leve i Regensens Historie.

Hakon Jørgensen.

Mindeord om Julius Lassen.

I Anledning af Professor Julius Lassens Afgang som Regensprovst har vi anmodet en Række Repræsentanter for de forskellige Aargange af Regensianere om nogle Udtalelser om Professor Lassen og hans Virksomhed paa Regensen. Vi hidsætter nedenfor de indkomne Bidrag.

Professor Lassen er mine Forældres og min Slægts trofaste Ven fra Skole- og Ungdomsaarene og har kendt mig fra min spædste Barndom. Da jeg gennem 7 $\frac{1}{2}$ Aar som Student mindst en Gang om Ugen er kommen i hans og hans Hustrus Hus, og jeg derigennem og som Regensianer er naaet til at betragte ham ogsaa som min personlige kære og faderlige Ven, har jeg mere end mange andre haft rig Lejlighed til at samle mig smukke Minder om ham.

Et enkelt har altid trængt sig i Forgrunden: Billedet af Regensprovsten ved gamle Viceprovst Jónsons Kiste midt i Regensianernes Kreds. Igennem sin Tale og sin Bøn ved denne Lejlighed aflagde han et for mig uforglemmeligt Vidnesbyrd som den, der ikke blot ved sin Flid og Arbejdsomhed som Videnskabsmand og ved sin Retliniethed og Retsindighed som Menneske, men ogsaa ved sin oprigtige og fromme Kristentro gerne vilde være en Leder og et Exempel for Ungdommen.

Gerrild i August 1918.

A. G. J. Elmquist,
Læge.

To Ting synes jeg, der er at sige om Professor Lassen som Regensprovst, to Ting, der kendetegner ham som Styret for og Medlem af et af de vidunderligste Samfund af Mennesker, der er til: Studenter-

flokken paa Regensen, og som gjorde hans Liv og Virksomhed indenfor den røde Gaards Mure saa værdifuld, at vi, der lærte ham at kende derinde og stod under hans Scepter, vanskelig kan forstaa, hvordan Regensen i Fremtiden skal kunne undvære ham.

Af de to Ting vil jeg først nævne dette, at Professor Lassen har vist, at han forstaar at styre et saa uroligt og gærende Samfund som Regensianerne. Altid var der jo Glæde over hans Ledelse, altid bøjede selv de mest ubøjeelige Frihedsmænd sig villigt under den. Hvoraf kom nu det? Mon ikke deraf, at Professor Lassen aldrig eller saa godt som aldrig selv greb ind og brugte sin Myndighed, men vist i Almindelighed bar sig saadan ad, at han lod Regensens egne Embedsmænd med Klokkeren i Spidsen styre Sagerne. Derom har jeg adskillige Minder fra min Klokkertid, og lignende Minder er jeg vis paa, at alle de andre, der har været Klokkere i Professor Lassens Provstetid, har.

Og dernæst vil jeg saa som det andet for Professoren karakteristiske nævne hans Evne til paa en god og naturlig Maade at leve med i selve Regenslivet. Hvor var det f. Ex. fornøjeligt at have Provsten med ved Gilderne, og blev der end ved hans Bortgang fra et Gilde tit sunget de Linier: »Nu er det stille, han har os forladt, Provsten, den gamle Urostifter«, saa betød det ikke, at det føltes som en Lettelse, at Alumnerne nu blev overladt til sig selv. Nej, Provstens Nærværelse ved Gilderne lagde paa ingen Maade Baand paa Munterheden, men havde vist, uden at den glade Ungdom selv vidste af det, den Indflydelse paa Munterheden, at den blev ligesom forædlet og festliggjort.

Jeg tror, vi er mange gamle Regensianere, som tit tænker paa vor kære gamle Regensprovst og mindes ham i Taknemlighed. Vi takker ham for den gode Indflydelse, han fik paa os i den allerbedste Del af vor Studentertid: Regensiden, og vi takker ham for de Vidnesbyrd, vi har faaet siden hen om, at han husker os og følger os med Interesse.

Idestrup, ^{19/8} 18.

M. Grell.

Til Provsten.

I

Jeg ved en gammel Gaard
i Byens Hjærte.
Den hegned fordum al
min Fryd og Smerte.

Her staar et herligt Træ
blandt Gaardens Stene.
Det ranker sig saa højt
med sine Grene.

Her ruller Livet hen
med Lyst og Lempe.
Her ruster sig til Kamp
saa mangan Kæmpe.

II

Jeg ved en Mand saa god som
den gamle Rede.
I Skyggen af ham lærte
vi Vinger sprede.

Hans Skikkelse var rank
som Lindens Stamme.
I Hjærtet var en Glød
af Vaarens Flamme.

Han var den skjulte Kraft i
vort lille Rige.
Han var vor Ven, vor Konge.
Tak! vi ham sige.

Kaj Bredsdorff.

Som Regensianer gjorde man sig ikke mange Tanker om Provstens Autoritet. Man undrede sig maaske blot over, at den var saa virksom, skønt den tilsyneladende blev gjort saa lidt gældende. Senere, naar man har været ude for andre Autoriteter, grunder man derover.

Vi holdt af Provsten, fordi han var venlig, munter og liberal; men vi var tillige bange for ham, ikke paa Grund af hans eventuelle Vrede, som vi ikke saa noget til eller hørte om, men paa Grund af noget helt andet: Fordi vi skammede os for ham.

Provsten var god mod os, men det var med et fornemt Hjertes renlige Godhed, som man ikke kan narre, fordi den er uden Sentimentalitet. Han var munter med os ved Gilderne, saadan som et fint Sind hengiver sig til Glæden, fordi det altid er klart og smukt, ligegyldig hvad det er, det hengiver sig i. Han var liberal overfor

os, som den er liberal, der tror paa det gode og ved, at den unge Most maa gære for at blive ædel Vin.

Klarhed, Redelighed og Noblesse var de Egenskaber, han viste os, ikke som Idealer og Krav til os, men fordi de var hans Natur. Og fordi hans Natur var saadan, var det en Ære, at han viste os Tillid.

Fra ingen anden har jeg modtaget det Indtryk af gentleman, som jeg modtog fra ham. Hos ingen har jeg i samme Grad set, hvorledes Livet gennem Erfaring af Lykke og det som ikke var Lykke, former en ædel Karakter, som blot ved sit Exempel virker forbilledlig.

Carl Roos.

Noget af det første, man som nyudnævnt Regensianer lagde Mærke til ved Provsten, var hans sjældne Evne til at huske Folk. Var de nye Regensianere blot een Gang forestillede for Provsten, huskede han hver enkelt af dem. Denne Evne udsprang af en Vilje til at kende Regensianerne, kende hver enkelts aandelige Habitus. Og den, der kom nærmere i Berøring med Provsten, mærkede snart, med hvilken Interesse og Forstaaelse han omfattede Gaardens Beboere. Han fulgte deres Færd og stod dem bi med Raad og Daad, og denne Interesse holdt sig længe, efter at man var flyttet ud. Gamle Regensianere er altid velsete hos Provsten.

Da jeg kom ind paa Regensen, laa den halve Gaard i Kaos som Byggeplads; det var i 1907, da den nye Fløj saa smaat begyndte at dukke op af Jorden. Første Gang jeg mødte Provsten, beklagede han, at han ikke kunde byde en bedre Gaard for Tiden; men han haabede, at man alligevel vilde føle sig hjemme. Det var karakteristisk for Professor Lassen. Hans Maal var, at Regensianerne skulde have et Hjem paa Gaarden, og den, der har levet Ombygningsaarene med derinde, ved, hvor stort et Arbejde Provsten ofrede paa at skaffe det bedst mulige for sine Alumner. Solbadeanstalt kom der ikke paa det flade Tag; men det var ikke Provstens Skyld. Han har altid undt Regensianerne Pladsen i Solen. Men de mange nye Bekvemligheder, som kun den kan skatte fuldt ud, der ogsaa har oplevet den gamle Regens før Ombygningen, kan Regensianerne især takke Provsten for.

Og som Professor Lassen saaledes skabte en god ydre Ramme om Regenslivet, forstod han ogsaa at lede dette saaledes, at vi virkelig følte os hjemme i den røde Gaard. Han blev, som en Poet skrev, »den bedste Ungdommens Ven«. Og det Ideal af en Regensprovst,

han havde tegnet i sin Biografi af den tidligere Regensprovst, Professor Gram, syntes vi han selv var.

Det er da med Vemod, en gammel Regensianer tænker paa, at Provsten snart ikke mere bor derinde i den røde Gaard. Og han griber Lejligheden til at sende Provsten sin Tak for de gode Aar, han tilbragte derinde, en Tak for det Excelsior, der var i Provstens hele Færd. Og hans Tak gaar samtidig til Provstinden, der altid med usvækket Interesse fulgte Regensianernes Færd, og som stod ved sin Mands Side i sin varme Følelse for den gamle Gaard og dem, der boede derinde.

Th. Lind.

Det mest iøjnefaldende Træk ved Forholdet mellem Professor Lassen og Regensianerne i min Regenstid (1911—1913) var den Harmoni, hvoraf det var præget. Der bestod fra Provstens Side en saa sikker Forstaaelse af de Unge og deres Krav, og fra Regensianernes Side en saadan Følelse af Hengivenhed og Højagtelse for ham, at der ikke blot ikke kunde tænkes nogen Konflikt mellem de to Parter, men at der end ikke kunde føles nogen Gnidningsmodstand ved Forholdets Forløb. Han havde forstaaet at drage Grænsen mellem det tilladte og det forbudte saa indlysende rigtigt, at der ikke var nogen Opfordring hverken til at trodse den eller søge den ændret. Provsten optraadte imidlertid ikke blot som den kloge Styrer; han var for hver Regensianer, han kom i Berøring med, en god Ven og Støtte; mange er de, der mindes ham som saadan og som nu ved hans Afgang sender ham en taknemmelig Tanke for, hvad han har været for dem.

Oluf Petersen.

Regensprovsten, Professor Julius Lassen har taget Afsked fra sin Universitetsgerning og forlader nu snart ogsaa Regensen. I det sidste Aars Tid har hans Navn staaet i Afskedens Tegn, bekranset med dens Blomster, ombølget af dens Virak. Unge og gamle Jurister har hædret ham som den milde og kloge Lærer, den klare og utrættelige Videnskabsdyrker. Vor egen og vore Nabolandes Presse har tolket den Respekt, hele Norden skylder hans Arbejde, den Sympati, hans fine og ædelt menneskelige Personlighed har vakt i alle de Kredse, hans Gerning bragte ham ind i.

Og Regensianerne har glædet sig over hver Hædersbevisning, der blev den store Retslærde til Del. De undte ham det altsammen og mere til, og de kunde ubekymret glæde sig over hans Hæder, næsten som havde de selv Lod og Andel deri; thi endnu var han selv jo stadig midt iblandt dem.

Men nu er det blevet Regensianernes Tur til at sige ham Farvel, og nu kommer der i deres Følelser noget af det samme Vemod, vi alle mærkede, da vor Regenstid var forbi og vi selv maatte forlade Gaarden. Vi havde hidtil set Regensen indefra, og det Billede af Livet derinde, vi saaledes havde levet os til, maatte forrykkes indenfor vor Synskreds, fordi det nu skulde betragtes udefra. Og nu forrykkes Billedet yderligere: Provsten forlader Gaarden, og hans kendte Skikkelse, som i vort Erindringsbillede hører lige saa uryggeligt med til Regensen som vor egen sorgfri Ungdom og Farvespillet mellem Gaardens røde Tegllænger og det grønne Lindeløv, denne kendte Skikkelse vil savnes i Billedet af den Regens, som bliver. Lad os da, inden han forlader Gaarden, mindes hvad han betød for os.

Alle de, der ved Afgang fra hans omfattende Virksomhed udenfor Gaarden bragte ham deres Anerkendelse, glemte ikke at fremhæve den Betydning, han gennem sin Personlighed, i det rent menneskelige, havde haft for dem. Regensianerne vil endnu mindre glemme det; thi i dette har vi alle kunnet lære af ham, uanset hvilket Fakultet vi tilhørte. Har man blot opmærksomt hørt en af de Rustaler, hvori han indviede Aarets nye Regensianere, i Regenslivets Ret og Pligt, vil man allerede derigennem have skimtet Hovedlinierne i hans Personlighed, og det i saadanne Træk, som man maatte føle sig tryk overfor. Man vil da være klar over, at det er de samme Grundegenskaber, der har gjort ham til en berømt Videnskabsmand og bragt ham Regensianernes ubetingede Respekt og uskrømtede Hengivenhed. Man vil vide, at hans første og fornemste Egenskab er Troen paa den ideelle Stræben som en intellektuel og moralsk Nødvendighed. Ud af denne Tro springer hans Kærlighed til Arbejdet for Videnskaben som for andres Vel. Og i denne Tro bunder hans Tillid til den Ungdom, hvis nærmeste Foresatte han hidtil har været. Naar han talte om, at det at blive Regensianer var som at blive optaget i et Elitekorps med Elitens større Ret og større Pligt, saa var det mere end en Vending i en Tale. At han troede paa os, viste sig i det daglige, vel stærkest og dybest i den Frihed, vi nød; thi den Tillid forudsætter en »noblesse qui oblige«, og jeg tror, at Provstens Skuffelser paa det Punkt kun er som de faa nødvendige Undtagelser, der skal til for at bekræfte Regelen.

Og lad os mindes, hvad hans Virksomhed har medført af Forbedringer i Regensianernes ydre Kaar. Der har han altid staaet paa Regensianernes Side, og de Fordele, de har opnaaet, er ikke kommet uden hans Medvirkning. Men som han har været en Støtte for Regensen som Helhed, saaledes har han ogsaa hjulpet mange enkelte Regensianere med Raad og Daad.

Det er derfor intet Under, at Regensen under hans Styre i dybere Forstand end Fundatsbestemmelser almindeligvis udøves — er blevet til det, der udtrykkes i de kendte Ord: et Hjem for 100 fattige Studenter. Netop et Hjem. Og den Hjemfølelse, der knytter gamle Regensianeres Tanke til Stedet, tager altid Provsten og hans udmærkede Hustru med i Erindringen. Jeg har flere Gange hørt udflyttede Regensianere, der tænkte paa at gifte sig, udtale, at kunde de en Gang faa Provsten og Provstinden til at besøge dem i det nye Hjem, saa skulde de være de første, der blev inviteret.

Nu forlader Provsten den røde Gaard og drager ind til en fredelig Livsaftens *otium* — et virksomt *otium*, der lover Fuldendelsen af Arbejde, som har maattet vente paa Tid og Lejlighed. Men gamle og unge Regensianeres Tak og gode Ønsker vil følge ham og hans Hustru til deres nye Hjem, og did vil mange venlige Tanker søge rundt omkring fra det ganske Land. Thi saadan er hans Ry blandt Regensianere, at da en ung Jyde forgangen Aar efter Ferien kom hjem under Linden, kunde han fortælle som en utrolig Oplevelse, at han langt ovre i Jylland havde mødt en gammel Regensianer, der ikke kunde lide Provsten. Men denne ene Mand langt ovre i Jylland havde haft Regensen, før Julius Lassen blev Provst.

København, Aug. 1918.

Christian Bøiken.

Afskedsfesten for Professor Julius Lassen

afholdes **Lørdag den 14 September 1918.**

Kl. 6: Middag paa Paladshotellet.

Kl. 9¹/₄: Panchesold paa Regensen.

Paaklædning: Kjole.

Anmeldelse om Deltagelse bedes *senest den 8. September* tilsendt Skolebestyrer Otto Bjørneboe, Forchammersvej 14. Kbhvn V., hvem samtidig Betalingen (Kr. 12.— for hele Festen, Kr. 3.— for Soldet alene) bedes tilstillet.

Extraordinær Generalforsamling

afholdes paa Regensens Læsestue **Lørdag den 14. September 1918** ca. Kl. 8³/₄ (efter Middagen).

DAGSORDEN:

- 1) Meddelelse om Indsamlingen til Mindelegatet.
- 2) Eventuelt.

Udgivet af *Regensianersamfundet*.
Redigeret af Direktør *Hjalmar V. Elmquist*, Nyvej 19, København V.
(Telf. Vester 2890 v.).